

— Това е то, незнаеше. Направи и вземи поне довчера параченото. Ето азъ щъ дойдъ надвечерь да те навѣстѣ и да ти помогна, па ако видѣ, че съ добромъ не рачишь, силомъ ще те накарамъ да изпълнишь заръжитѣ ми.

Чекай, мислѣ си, да видѣ, до гдѣ ще го изведе нахалството му. Благодарѣ, приятелю, не се труди за малки работи.

— Общай, че ще изпълнишь заръжитѣ ми.

Досмѣшна ме. Може рекохъ.

— Не може, а речи, щъ: азъ неопредѣленности не обичамъ!

Не знаехъ, приятелю, че си биль толко съ настойчивъ; добръ че ми го каза. Ето отговарямъ ти, щъ.

— Е тъй те обичамъ. Сега сбогомъ до утрѣ.

Съ здравие.

IV.

Привечерь докторъ Владко замина да ме види и ми обяви, че трѣската ми съвсѣмъ исчезнула сега за сега, че ако не се еви прѣзъ идущата нощъ, на утрото азъ щъ бждъ здравъ здравничитькъ и че нѣма нужда той да ме посѣщава повече, развѣ въ случай на нѣкой повъ припадъкъ. И наистина трѣската ми бѣ исчезнула. Прѣзъ нощъта спяхъ спокойно; не усѣтихъ никакви симптоми за ново нерасположение. На заравъта се събудихъ въ пълнитѣ си сили, здравъ, весель и въ добро расположение на духа. При всичко това азъ погълнахъ още една доза хининъ, облекохъ се, порасходихъ се въ двора, върнахъ се и си полегнахъ на канацето, за да си отпочина и да си попрѣмислѣ за дължността, когато Кибритовъ изненадѣйно влѣзе. Той нхъ той нито испхътъ, нито исеряка, нито дори похлона на вратата, а се вмкнахъ бато нѣкой внезапенъ съгледатай. Догнѣвъ ме, та ме заболѣ главата отъ ядъ. Влѣзе, знаете, и веднага ме поинта:

— А що, направи ли?

Направихъ, излѣгахъ азъ.

— Е какъ си сега?

Отлично.

— Е, видишь ли, маловѣрнико, тартюфе, мизантропе, не вѣрвай сега въ моитѣ медицински познания!

Напуши ме смѣхътъ. Тосъ нхъ не се удържахъ и се засмѣхъ.

— Що се смѣешь? Смѣшно ти е сега, а? Сега, като ти минъ, като си вече здравъ, какво ще речешъ, злѣ ли те